

*Időről időre rám fogsz találni. Nem mintha közben elveszítenél,
hanem azért, mert úgy fogsz felfedezni, ahogy eddig soha senki még.*

#napijézus

Hegyen épült város

2018.

Egy magas hegy csúcsán álló városhoz hasonlít ez a hely, ami a szemeim elé tárul. Minden oldalról szakadék veszi körbe, ahol meredek szirtek közé ékelődött vízesések zúdulnak alá. Sejtelmesen zúgnak a mélybe, oly hosszan, hogy aljuk ködbe olvadni látszik. Figyelem egy ideje, hogy honnan jöhet a víz. Egyértelműen a sziklaorom tetejéről, az épületek közül árad, de a konkrét kiindulópont belevész a párafelhőbe. Egyes vízsugarak kilométereken át tartanak, elég masszívnak tűnnek még a távolból is. Félelmetes a látvány, engem mégis vonz valamiért.

Minél közelebb megyek, annál jobban kitűnik a ködpára mögül, hogy mennyire veszedelmes jelenség ez. Engem azonban annál inkább érdekel. Érzékelem a figyelmeztetést a levegőben. Mintha kiáltanának rám, hogy nem szabad beledugnom a kezem, vagy alá állnom, mert életveszélyes, és sokan pórul jártak már így. Mégis csalogat. Ahogy a tömörszerű vízsugarat elnézem, könnyen lehet, leszakítja a kezem a nyomás, de meg kell érintenem. Meg sem lepődök, hogy olyan a tapintása, mint a puha dérnek; gyengéd a bőrömhöz. Habár továbbra is ugyanolyan intenzíven szakad, nekem mégsem árt. Nem hiába vágytam erre lényem legmélyéből. Nem sok alapja volt ezek szerint a rémisztéseknek. Egyre közelebb megyek, belelépek és átmegek rajta. Kipróbálom, milyen vízfüggöny mögé bújni, aláállni és eláztatni magam egy másodperc alatt. Elképesztő! Tökéletesen elrejtve érzem magam a vízfal mögött. Milyen hűsítő, ahogy hullanak rám a cseppek! Megmagyarázhatatlanul kellemes beszippantani a párát. Az egész lényemet feltölti. Olyan érzés, mintha most élnék először igazán, eddig talán csak túléltem, ehhez képest.

Klassz randihelyet találtunk ismét, Jézus. Itt senki nem láthat minket: mögöttünk kőfal, előttünk vízsugár. Jólesik annak a tudata, hogy csak Te meg én vagyunk itt. Olyan bensőséges. Hamar a karjaidban találom magam.

Beszédre alig van szükség most. Örökre itt maradnék, de érzem, hogy valami kalandba szeretnél keverni.

Van ebben a vízben valami... nem is tudom. Valami a bensőmben kapcsolódik hozzá és kívánja. Arra jutok, hogy meg kell keresnem, honnan érkezik ez az ár. Talán a sziklafalon akad valami ösvény felfelé...

Ebben a pillanatban a hatalmas Városban találom magam a szikla tetején. Igazából nem biztos, hogy ez a méretére vonatkozik, de van benne valami végtelen. Rengeteg ember tölti meg a tereket, mindenféle épületek sorakoznak szerte az utcákon, talán ettől tűnik olyan óriásinak. Roppantul kicsinek érzem magam. *Egyedül* vagyok. Vagyis semmilyen alakban nem látlak.

Mindenhol kis patakok, áradások borítják a település felszínét, mégsem látom, mi táplálja őket. Elképesztő vágyat érzek, hogy nekem meg kell találnom a kiindulópontot, ahonnan ez az egész ered. Csodás, hogy ihatok belőle, pancsolhatok benne, hisz bármerre megyek, ezzel találkozom. A szomjazástól nem is lehetnék messzebb. Néha fel is merül bennem, hogy nem vagyok én telhetetlen és arrogáns, hogy még ezzel a bőséggel sem elégszem meg? Ugyanakkor nem hagy nyugodni az ötlet, hogy ha annyira rejtélyesen jó ez a víz, milyen lehet a forrása! Nincs más választásom, meg kell találnom, honnan származik.

Nem maradhatok itt, töltögetve a kulacsomat a köztéri kútból. Útnak eredek. Egyből kapom a figyelmeztetéseket jobbról-balról, hogy „veszélyes ez”, „még senki nem találkozott a forrással”. „Egyébként is örülj, hogy ihatsz belőle.” „Mit gondolsz, eddig senkinek sem sikerült megtalálni, majd pont neked fog menni? Ne ringasd magad illúziókba! Soha nem látta még senki. Aki eddig megpróbálta, mind belehalt, vagy depressziós lett, vagy eltűnt, és soha többé nem láttuk. Veszélyes dolog ezzel kísérletezni.” “Minek kockáztatni, ha már vannak jól bevált csatornáink, amikből mindig jön elég! Időpocsékolás.” “Fellesleges kockázat. Veszélyezteted magadat. Az elhívásodat.” “Önző vagy. Csak magadra gondolsz, hogy milyen jó lesz neked! Közben pedig nem szolgálsz azok felé, akik szükségben vannak, mert elvagy a kis saját álmodozásoddal. Más szomszár hal a sivatagban, neked meg még a folyó mellett sem elég jó. Hálátlan.”

Nincs erőm vitatni e felvetések igazságtartalmát, annyira vágyom látni a forrást, hogy nem érdekel. Ennél jóval nagyobb baromságokra is pocsékolnak már el éveket, életüket emberek. A jószándékú tanácsok többségét meg sem hallom. Úgy tűnik, hogy a Város polgárai sem annyira érzik át az adottságaikat: például azt, hogy ha már el vannak látva folyadékkal rendszeresen, esetleg

mélyebben is utána járhatnak ennek a ragyogó birodalomnak, vagy akár az azt meghatározó esszenciának. Kicsit elszomorít ez, de nem hagyom, hogy kizökkentsen. Én tudom, miért vagyok itt. Olyan vagyok, mint az Énekek Énekében a menyasszony, aki szerelmesét keresi:

„Meg kell, hogy mondjátok nekem!” – kérleli az arra járókat. – „Nem látátok, merre ment?”⁹⁵

Egyre elkeseredettebb vagyok, de egyre boldogabb is egyszerre. Tudom, hogy nem élhetek anélkül, hogy a végére járnék ennek. Ugyanakkor abban is biztos vagyok, hogy meg fogom látni azt, amire úgy vágyom. Olykor azonban akkora ez a sóvárgás, hogy szinte kiszakad a bensőm; nyúlik és kiált a Forrás felé. Bejárok minden sétányt és sikátort, fel-alá mászkálok a tereken, mint egy zavarodott, remélve, hogy valami célravezető jelbe botlok valahol. Nem sokan értik, mi a bajom. Amikor legutóbb hasonlót láttak, nem sok jó sült ki belőle – ismételtetik. Néhányan le is mondanak rólam.

„Milyen szép elhívás várt rá, aztán megkattant a forrás dolog miatt. Kár érte! Sokra vihette volna, de hát ilyen az, aki saját útjait járja.”

Ügyet sem vetek rájuk. Annyira erősödik ez a vonzás, hogy alig jutnak el hozzám ezek a megjegyzések. Mintha érzéketlenné válnék rájuk. Mi több! Egyre kevésbé szégyellem ezt az örülségemet. Lassan menthetetlenné válik a helyzetem; bárkivel akadjak is össze jártamban-keltemben, könyörgök neki, hogy meséljen valamit a Városról. Hátha tud valamit. Nálam aztán bárki jobban ismeri ezt a helyet, én épphogy idecsöppentem. Kizárt, hogy ne hallott volna arról senki, hogy hogyan működik a saját lakóhelye, honnan van maga a víz, amire oly büszkék itt sokan. Bármi lényegtelen információmorzsa megteszi. Ki tudja, mi lendít majd a cél felé, vagy segít nyomra bukkanni?! Csak mondjanak egy pár ötletet! Néha megragadok egy-egy városlakót és nem akarom elengedni, amíg tanácsot nem ad nekem. Valóban kezdem elveszteni a maradék eszemet is...

Egy alkalommal belecimpaszkodok egy kutyát sétáltató emberbe, és kérelem, hogy tartson velem. Előfordul, hogy olyan erős ez a sóvárgás, hogy ordítanék. Akárkik jöjjenek is szembe velem, már messziről kiáltok, hogy *„meg kell mondanotok nekem, hol van! El kell árulnotok nekem! Találkoznom kell Vele!”*

Tudomásul kell vennem, hogy ezt az utat bizony egyedül kell végigjárnom. Akik a környéken laknak, teljesen elégedettek az életükkel, nem igazán

95 Énekek Éneke 5:8

vágynak ilyen extrém expedíciókra. Legtöbbször meg sem tudom értetni magam. Egy idő után már nem is próbálkozom, egyedül veszem a nyakamba ezt a varázslatos birodalmat.

Utamat számtalan apró erecske és végeláthatatlan folyam keresztezi. A folyásirányt sikerül megállapítani, de hiába megyek azzal szembe, nem jutok kézzelfoghatóan előrébb. Lassan fogy az erőm, a vonzás azonban nem csökken, és ez kizsigerel. Nem érzem, hogy egy centit is közeledtem volna célomhoz, de hamarosan már a helyes iránymutatás birtokában sem tudnék elzarándokolni a Forráshoz, annyira belefáradtam a kóborlásba. Arról nem is beszélve, hogy minden lehetséges útvonalat bejártam, így már csak az igazi Út érdekel. Nincs energiám egy újabb próbálkozásra, ami vagy bejön, vagy nem. Most már teljesen céltalanul slattyogok, talpaim csattognak az üvegyszerű, nedves köveken. Néha majdnem meg is botlom az arra járókban, vagy egy díszesen faragott oszlopban, mert alig látok.

A kimerültségtől összerogyok a járda szélén. Ezen az utcán is kanyarog egy ág, meg is nedvesíti a köpenyem szélét, ahogy elterülök. Nem zavar. Talán itt az ideje feladni, minden ezt támasztja alá. Valamiért nem tehetem! Igazinak kell lennie ennek a hívásnak, ha ennyire ellenállhatatlanul vonz magához. Be kell valljam, mostanra elfogyott az erőm. Merre nem voltam még? Azt hiszem, minden szegletét legalább háromszor bejártam a Városnak. Jóllehet nagyobb, mint amennyit ismerek belőle, de nekem ennyire futja. Teljesen tehetetlen vagyok. Csak pihenek egy kicsit, úgyszincs tovább... Ha más nem, tényleg beköltözöm egy patak menti kis házba, és elengedem ezt az egészet.

A szememet sem bírom teljesen nyitva tartani. A szűk résen keresztül kémlelem az eget, hanyatt fekvve. Mekkora ragyogás van ott a Város fölött! Szinte vakító. Eddig észre sem vettem. Jólesik belebámulni, még akkor is, ha alig bírok pár percig így lenni. El is felejttem, hogy hol járok és miért is vagyok úton. Egyszer csak leesik.

– Az ott. A Forrás az – emelem fel a kezem a szemem elé.

Fényessége betölti az egész Várost⁹⁶, minden fölött van.⁹⁷ Ahogy vizsgálom, a világosság középpontja felé forduló arcok sorát pillantom meg a távolban. Egy egész kis sereg él a fényár felé fordulva. A vízesés, ami lezúdul a Városon túl a szakadékba, az ő szájukból jön. „Élő víznek folyamai fakadnak

96 Jelenések 22:5

97 Ézsaiás 6:1

fel annak belsejéből.”⁹⁸ Nem is gondoltam, hogy ez szó szerint értendő. Egyszerűen kitör belőlük. Olyan, mintha ezt tenné velük a rájuk vetülő ragyogás. Akárcsak egy szökőkút szobraiból, ömlik a bensőjükből, s ez árasztja el az utcákat. Ezt láttam lefolyni a Város szélét jelölő szirten. Miközben nézik a Fényt, elkezd feltörni bennük az élő víz. A Forrás minden fölött van, olyannyira, hogy semmilyen nézőpontból nem takarhatja ki semmi. Hogy miért nem tűnt fel ez eddig nekem?! Mennyi felesleges kört megspórolhattam volna! Amit kerestem, végig elérhető volt. Amire sóvárogtam, az épphogy bennem található.⁹⁹

Megvan az egész áradás működtetője, kiindulópontja, éltetője és anyaga: Te vagy az, Világosság Fejedelme¹⁰⁰. Téged szemlélnek, és ezért fakad fel bennük a folyam. Rád tekintenek, és azzá válnak, aki Te vagy: Forrássá.¹⁰¹

Újra eszembe jut, hogy miért vagyok elterülve az utca közepén. Én nem csak látni akarok, én közel akarok hozzád lenni. Érzem, hogy az a fény, ami ott felülről sugárzik, ott csillog a karomon. Talán elég, ha én is csak nézlek Téged, mint azok ott körülöttem. Felfelé fordítom a fejem. Hirtelen egyszerűen megértem, hogy velem vagy és bennem vagy. Többé nem távolról látlak. Itt vagy. Hallom, hogy mondod bennem:

– Nem, nem fogsz eltévedni. Nem fogsz kiégni. Nem leszel depressziós. Azért adtam beléd ezt a vágyat a végtelenre, mert én akarom azt neked adni. Tőlem van, hogy találkozni akarsz a Forrással. És fogsz is, nem egyszer. Időről időre rám fogsz találni. Nem mintha közben elveszítenél, hanem azért, mert úgy fogsz felfedezni, ahogy eddig soha senki még. Meglepő lesz. Köszönöm, hogy ezt akarod! Okkal van ez az olthatatlan sóvárgás benned. Miattam van. Meghallottad a hívást, és ez azért van, mert tudsz és fogsz is rá válaszolni. Azért van vágy benned felém, mert én helyeztem beléd ezt az úrt, hogy betölthessem magammal. Ez a vonzás a garancia arra, hogy én be is fogom teljesíteni ezt a megeléghetetlen sóvárgást. Nem fog felemészteni vagy keserűvé tenni ez a vonzódás felém. Pontosan ki van ez mérve, én nem húzom az agyad és nem tesztellek. Éppen annyira akarsz engem, amennyire meg is fogom mutatni magam. Sőt, én még jobban akarom ezt, mint te. Az egész szándékos a részemről. Azért hív téged a Szellem végtelen

98 János 7:38

99 Ézsaiás 58:11

100 János 1:4-9

101 2 Korinthus 3:18

mélysége, mert én akarom így bemutatni magam neked: mindig közelinek, de azt ezerféleképpen. Csak maradj így! Arccal felfelé. Neked kell az eredeti, nem elégszel meg mással. Én vagyok az oka. Nem fogom alulmúlni a vágyaidat, ígérem. Számtalanszor rám fogsz bukkanni. Ez nem egy keserves keresgélés lesz, hanem ünneplése annak, hogy mindennek én vagyok a származási helye. Belém fogsz ütközni újra meg újra.

A számhoz kapok. Bugyog belőlem is a folyam. Az ujjaim között is szivárog. A ruhám menthetetlen. Már egy kis tócsában ülök. Nevetnem kell. Mindig bennem voltál, és nem fedeztem fel, mert máshol kerestelek. Soha többé nem kell utánad járnom... Az életem a rádtalálás ezerféle megnyilvánulásának sora lesz.

Szerintem csatlakozom ahhoz a társasághoz, akik arcukat felfelé fordítva élik az életüket. Hadd zubogjon az a folyó!

Ismét távolról látom a sziklán álló épületeket, a közöttük kanyargó folyókat és a főntről áradó fényt. Kissé kábultan bámulom, ahogy a szájából zúdul ki a víz. Azután elindul ki a Városból, le a sziklaszirten, kettéhasítja a kőtömböket, óriási medret vájva magának. Majd gigantikus zuhatag formájában zúdul alá a tengerbe. Megvan a Forrás. Mindenhol van... és sehol. Ha magamon kívül keresem, eltűnik. Ha abbahagyom a vergődést, szembe találok magam velem. Épp hozzám beszél. Sőt, bennem!

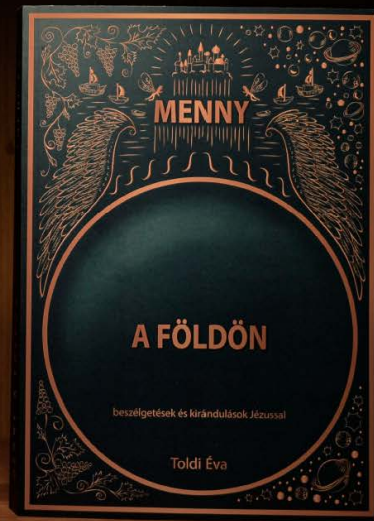
Felnézek az ölelésedből. Pajzsként fog minket körül a vízfal és a hegyoldal. Milyen jó rejtekhelyet találtunk a vízesés mögött! Nem beszélve arról, hogy mennyi hely érhető el a karjaidból egy csettintésre. Tanulságos volt az a kaland a Városban. Máskor is visszajöhetünk még. Bár lehet, az életem túl rövid ahhoz, hogy akár kétszer is ugyanoda vigyél el...

Illusztráció: Hegyen épült város (50×70, 2019) /Lásd képmelléklet/

KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN

MEGREDELHETŐ

mennyafoldon.hu

Libri Bookline Vonnegut Antikvárium CLC Animakönyv Líra Könyvtündér